

[Henry Christensen.]

Hvis det får lov til at fortsætte, ved vi, at resultatet bliver et yderligere angreb på vor betalingsbalance, en yderligere svækkelse af vor konkurrenceevne, så er det beskæftigelsen, der er i fare, så er det produktionen og afsætningen, der er i fare. Det er i hele det danske samfunds interesse, at man nu alvorligt vil sætte ind på disse områder, og det kan ikke gøres med traditionelle midler eller med noget enkelt middel; det er her, de selvstændige årsager i dansk økonomi skal findes frem og angribes.

Hvad er det, der nu sker med den politik, hvis hovedtræk regeringen drager frem i dag? Det er, at vi, når man nu skal til at bekæmpe forbrug, oplever, at Danmark har fået en regering, der begynder med at ville begrænse det offentlige forbrug, der begynder med at sige, at det er her, man skal starte, og stiller i udsigt at ville begrænse stigningen i de budgetter, der forelå fra den forrige regerings side, med omkring 600 mill. kr. og under forudsætning af, at man i øvrigt kan komme igennem på de andre led, yderligere vil forøge statens indkomster, det vil sige skatterne, på den ene eller den anden måde med omkring 400 mill. kr.

Ja, så siger hr. Per Hækkerup, at vi ved ikke præcis, hvordan disse skatteforhøjelser skal være. Jeg synes, det afgørende er at vide, at det altså er det, der nu er sigtet, og at der så også er lagt op til, at folketinget kan tale med, selv hr. Per Hækkerup kan komme til at tale med om, hvordan det nu kan være fornuftigt at gøre dette.

Dertil kommer jo, at der vel især er et argument for endnu ikke at fastlægge det præcist, nemlig at vi kan blive stillet over for, at der er behov for skatter af et større omfang, hvis regeringen ikke kommer igennem med sin indkomstpølitik på de andre områder. Derfor kan det naturligvis først klares endeligt af på det tidspunkt, hvor de forskellige forudsætninger er tilvejebragt.

Stillet over for opgaven bekæmpelse af inflationen har regeringen — og det må man vel have lov at betegne som modigt — taget fat og sagt, at vi må starte med de skærpede prisforanstaltninger og forlængelsen af avancestoploven, sådan som det er kommet til udtryk i de forslag, vi nu

behandler. Det er da ikke rare foranstaltninger, men jeg tror, det er rigtige og nødvendige foranstaltninger i situationen, dels for at vi også på de områder, hvor der kan være risiko for træghed i den konkurrence, der ellers er den bedste prisregulator, kan blive så sikre, som det er muligt, på, at vi har fået den kontrol med prisudviklingen, som en inflationsbekæmpende politik må forudsætte, dels fordi det må være et rigtigt udgangspunkt for den regering, der er gået ud med en stærk appel til de store, ansvarlige organisationer på arbejdsmarkedet og i erhvervslivet om at medvirke til den øvrige indkomstpølitik. At man så samtidig her har lagt frem en række af de forslag eller synspunkter, man vil søge gennemført til fremme af erhvervsudviklingen, produktionsmulighederne og beskæftigelsen, er en både naturlig, rigtig og nødvendig ting.

Det, som regeringen dernæst har gjort i dag, er, at den har rettet en stærk appel ikke bare til en enkelt organisation, men til alle parterne på arbejdsmarkedet og til de store erhvervsorganisationer. Det er efter mit skøn en rigtig fremgangsmåde. De store organisationer på arbejdsmarkedet og i erhvervslivet i dag har jo en meget betydelig indflydelse, en meget betydelig magtposition. De har dermed også et meget betydeligt ansvar, et stort ansvar også for løsningen af dette lands økonomiske problemer.

Hvad er det, man er gået ud med? Man er gået ud og har sagt, at vi i løbet af nogle få måneder vil have gennemført indkomststigninger for lønmodtagerne på omkring 7-8 pct. Skal vi få genskabt balancen, kan dansk økonomi ikke bære mere i indeværende år. Hvad man bevilger derudover, vil under alle omstændigheder være falske indkomststigninger, som ingen kan få glæde af, som skal tages fra os igen, som skal destrueres på den ene eller den anden måde, men som i mellemtiden vil få en lang række skadelige virkninger. Det er ikke mindst i lønmodtagernes interesse, at en sådan inflationsbekæmpende politik kan blive gennemført. Inflationsbetænkningen viste ganske klart, at der er måske ingen gruppe, der bliver snydt mere ved inflationen end pensionisterne, selvpensionisterne og lønmodtagergrupperne i samfundet. Der-